

ŠANCA
SKÓROVAŤ

SÉRIA CAROLINA COMETS

TEAGAN HUNTER

ŠANCA SKÓROVATĚ

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ[®]
KOCŮR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: Scoring Chance (Carolina Comets #5)
preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2024 by Ina Nguyenová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2022. SCORING CHANCE by Teagan Hunter
Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-33-8
EAN 9788069010338

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Mariňákovi.
Len s tebou chcem skórovať.
Teda, väčšinou.
Myslím tým, videl si niektorých
tých hokejistov?*

1. KAPITOLA

„Čože si?!“

Mykne ma, keď tie slová zreve z plných pľúc. Stiahnem si čiapku nižšie do tváre a pohľadom prebehnem po okolí, aby som sa uistil, že sme neupútali nechcenú pozornosť. Našťastie sme od ostatných tak ďaleko, že ho pravdepodobne nikto nepočul. Nie je to práve informácia, ktorú chcem roztrubovať.

„Počul si ma,“ odvetím Greerovi, spoluhráčovi a začínajúcemu brankárovi tímu Carolina Comets.

„Tým si nie som úplne istý, takže si to prejdime od začiatku.“ Ukáže na seba. „Povedal som, že som sa minulú noc venoval jednej kočke, keď sa zrazu natiahla a strčila mi prst do zadku.“ Namieri na mňa prstom. „Potom som sa opýtal, či sa ti to už niekedy stalo, a ty si povedal...“

„Nie, som panic.“

Po tých potvrdzujúcich slovách mu padne sánka a šiška, ktorú drží, mu vyklzne spomedzi prstov a plesne na stôl poľovou nadol – škoda, najmä preto, že Arašidová čokoška je tá najlepšia šiška na celom svete. Hľadá na mňa, akoby som sa zbláznil, akoby určite došlo k nejakému nedorozumeniu.

Nedošlo.

Som dvadsaťštyriročný profesionálny hokejista... a panic.

Som poondiata anomália.

„Ja... Čo... Ani to nedokážem pochopiť. Ako to, že som to nevedel?“

Pokrčím plecami. „Nie je to práve niečo, čo by som vytruboval do sveta.“

„Ako?“

„Ha?“

„Ako?“ zopakuje Greer.

Nečakal som, že mu to budem musieť vysvetľovať, ale...

„No, je to jednoduché – ešte nikdy som nestrčil penis do žiadnej ženy. Ja...“

„Nie, hlupák. Tej časti nemám problém porozumieť. Myslíš tým *ako*? Ako to, doriti, že si ešte nemal sex? Koľko máš, dvadsaťtri?“

„Dvadsaťštyri.“ Neobťažujem sa mu pripomenúť, že len minulý mesiac bol na mojej narodeninovej večeri.

„Doriti, človeče.“ Pokrúti hlavou. „Ako?“

Nechcem začať rozoberať dôvody, pretože to znie hlúpo. Už som povedal dosť, takže si vystačím len s: „Neviem, človeče. Jednoducho sa to nikdy nestalo.“ Následne sa modlím, aby to už nechal tak.

Vážne, dokonca zavriem oči a zopnem ruky. Starká by bola na mňa veľmi hrdá, keby ma teraz mohla vidieť. Vždy chcela, aby som bol pobožnejší. Myslím, že modliť sa za to, aby môj kamarát a spoluhráč už neriešil, že som ešte neprášil žiadnu ženu, sa tiež počíta, no nie?

Netuším, koľko času uplynie, kým konečne vyhlási: „Dobre, ako to napravíme?“

Pomaly otvorím jedno oko, potom druhé. „Čo máme napraviť?“

„Tvoj...“ Mávne rukou smerom ku mne. „*Problém.*“

Nie som príliš nadšený tým, ako z jeho úst znelo slovo *problém*. Som panic – bože, je tam toho. Nie je na tom nič zlé. Vôbec sa za to nehanbím. Som len... frustrovaný – a nielen sexuálne. Som frustrovaný, pretože mám dvadsaťštyri a v živote som zmeškal kopu vecí.

Školský ples? Nikdy som naň nešiel.

Chodenie poza školu? Takú blbosť by som si nikdy nenechal zapísať do záznamov.

Frajerky? Nemienil som si zhoršiť prospech, pretože s niekým chodím.

Telom aj dušou som sa venoval hokeju. Moje dni pozostávali z tréningov o štvrtej ráno ešte pred školou a následných drilov až do noci. Počas víkendov som chodil na zápasy a turnaje. Keď nebola hokejová sezóna, tak som sa na ňu pripravoval.

Hra bola pre mňa vždy na prvom mieste, pretože som mal veľké sny. A splnili sa mi.

Mám šťastie a viem to. Môžem hrať tú najúžasnejšiu hru na svete v tej najlepšej lige. Ale teraz, keď som tu, sa nedokážem ubrániť myšlienkam, že som sa kvôli tým snom vzdal až priveľkého množstva vecí.

„O nič nejde,“ zamumlem, hoci to neznie vierohodne, najmä keď na mňa hľadí, akoby som bol King Ghidorah alebo nejaké iné trojhlavé monštrum.

„Ak ti to je jedno, prečo si mi to povedal? Inak by som sa o tom nedozvedel.“ Provokatívne nadvihne obočie, vezme pozostatky spadnutej šišky a pchá si ju do úst.

Dofrasa. Dostal ma.

Zopnem si ruky vzadu na krku v snahe uvoľniť pomaly sa stupňujúce napätie.

Prečo som to *povedal* Greerovi? Mohol som mu pokojne zaklamať. Dopekla, asi som to mal urobiť. Je nesporne najväčším blbcom v tíme. Teda, nie je to *naozaj* blbec. Len je úprim-

ný a to sa niektorým ľuďom nepáči. Mne jeho úprimnosť však neprekáža. Väčšinu života ma využívali; je osviežujúce, keď je niekto úprimný.

„Trápi ťa to?“ háda, keď ihneď neodpoviem. „Kazí ti to hru?“

„Poväčšine nie.“

„Ale *trápi* ťa to?“

Vzdychnem si. „Jasné, že áno. Pred mesiacom som dovŕšil dvadsaťštyri rokov a som si na deväťdesiatdeväť percent istý, že som pravdepodobne najstarším panicom v celej histórii NHL. Je ťažké na to občas nepomyslieť. Na ľade dokážem skórovať celý mizerný deň, ale mimo neho nie? Je to smutné.“

„Nie je to smutné. Je to život a život je niekedy naprd.“ Ako by to vravel z vlastnej skúsenosti a možno to tak aj je. Len nedávno sme začali spolu tráviť čas a o Greerovom živote toho veľa neviem, no nie je práve ľahké sa v ňom vyznať. Myslím, že ak bude chcieť, aby som o ňom niečo vedel, povie mi to sám, takže nevyzvedám. „Môžeme to napraviť. Len ťa musíme naučiť hovoriť so ženami.“

„Viem, ako sa rozprávať so ženami, kretén. Nepovedal som, že to je môj problém. A okrem toho, nepotrebujem tvoju pomoc.“

Opäť nadvihne to prekliate obočie, ako keby mi neveril. Dofrasa, keby som teraz sedel sám oproti sebe a preberal stratu panictva v dvadsiatich štyroch, tiež by som si neveril.

„Vravíš mi, že si nikdy nebol so ženou a tak...“

„To, že som nikdy nemal sex, neznamená, že som nikdy nebol so ženou. Mal som ich kopu.“

Dobre, fajn, *kopa* je značne zveličené. Trochu som sa pobavil, ale nič viac.

„Kedy si bol s nejakou naposledy?“ opýta sa.

„Minulú noc.“

„S kým?“

„S tvojou mamou.“

Krúti hlavou a zvesí ju. „To som si nabehol, čo?“ Pretrie si rukou tvár. „Bude to náročnejšie, než som si myslel.“

„Opakujem, nepotrebujem tvoju pomoc.“

„Vraví panic.“

Nie je to tak, že by som bol so ženami až taký beznádejný prípad. Dokážem flirtovať. Dokážem očariť. Za posledných pár rokov som bol na množstve schôdzok.

Jasné, nič z toho nebolo, to však neznamená, že potrebujem pomoc s randením. Tuším, že len potrebujem nájsť tú správnu osobu, s ktorou ísť na rande, a na to určite nepotrebujem Greerovu pomoc.

„Čo tak ona?“ Greer zdvihne bradu a na niekoho ukáže.

Nasledujem jeho pohľad k prednej strane pojazdného stánku so šiškami, pred ktorým sedíme. Vo vnútri je majiteľka, žena, ktorá zhodou okolností vyrába tie najbohovenskejšie šišky, aké som kedy jedol.

Tiež ma čírou náhodou neznáša.

„Volá sa Scout,“ poviem mu a otočím sa naspäť.

„Takže ju poznáš?“

Pokrčím plecami. „Tak trochu. Ona, uhm, nie je moja veľká fanúšička.“

„Čo si urobil?“

„Prečo predpokladáš, že som niečo urobil ja?“

„Pretože som raz bol svedkom toho, ako balíš matku a jej dcéru. So ženami ti to nejde práve najhladšie.“

Doriti. To som urobil.

Znovu zdvihnem ruku ku krku, snažím sa ho tlakom uvoľniť, pretože napätie sa opäť zvyšuje. Budem sa musieť zastaviť u tímového maséra, ak to bude pretrvávajúť. Na ľade musím byť uvoľnený a nie celý napnutý.

Zaskučím. „Tak trochu... som sa jej predstavil.“

Stiahne obočie. „To je zlé?“

„Nakoľko sem chodím skoro každý týždeň a mal by som ju poznať, tak áno.“

Dokonca aj Greer urobí grimasu, keď to počuje, a právom. Bolo to pekelné zahanbujúce.

Pravdupovediac, som zvyknutý vídať ju od prs nahor s hnedými vlasmi zopnutými do drdola a v zástere. Nečakal som, že ju uvidím na oslave bývalého spoluhráča v šatách, ktoré obopínajú jej krivky, s natočenými vlasmi a tým najsexi dy-movým líčením na očiach, aké som kedy videl.

„Hej, okej. Možno nie ona.“ Očami preletí späť k stánku. „Alebo...“ Natiahne slovo. „Možno ona, lebo sa teraz pozerá týmto smerom.“

Som si takmer istý, že si zo mňa strieľa, takže sa ohliadnem ponad plece, aby som si to overil. Než sa stihnem pozrieť, Greer ma plesne po tyle.

„Nepozeraj sa, ty blbec. Bude jasné, že hovoríme o nej.“

„Au.“ Pošúcham si udraté miesto. „Fajn, nepozriem sa.“

„Nebudem klamať, o dosť veľa prichádzaš.“

Pokúsím sa nakuknúť a znovu ma udrie.

„Prestaň ma biť, ty blbec.“

„Tak sa prestaň obzerať. Ak si pritom zlomíš väzy, budeš vyzerať ešte zúfalejšie než teraz.“

„Choď do riti. Nie som zúfalý.“

„Neprosil by si ma o pomoc, ak by to tak nebolo.“

„Ale ja som ťa *neprišiel* prosiť o pomoc. Sám si sa do toho vložil.“

„Pretože to takto nemôže ďalej pokračovať. Si zasraný profi hokejista a navyše sakramentsky dobrý – mal by si sa topiť v šuškách.“

„Ako ty s tvou análnou frajerkou?“

„Po prvé nie je to moja frajerka.“ Pokrčí nos, akoby sa mu tá myšlienka hnusila. „Nemám frajerky. Nie som práve vzťahový typ. Skúsil som to, nebolo to pre mňa.“

„Nikdy som nemal priateľku.“

Prezradil som mu ďalšiu blbosť, akoby bol môj poondiaty terapeut alebo niečo také.

„Vážne? Si panic a nikdy predtým si ani nemal priateľku?“

Pokrútim hlavou a fakt dúfam, že si nevšímne rumenec, ktorý mi práve teraz zalieva líca, pretože je trápne hovoriť o týchto somarinách. „Nie. Ja, uhm, strávil som veľa času hráním hokeja.“

Nepoviem mu, že som na strednej skúšal randiť, no len čo to zistil otec, úplne to zatrhol. Dievčatá predstavovali rozptylenie a ja som sa nesmel rozptyľovať. Musel som sa sústrediť na výhru: NHL.

Draftovali ma hneď po strednej škole a na vysokej som nebol dosť dlho na to, aby som stihol vyvádzať. Vtedy mi randenie, dievčatá a všetko ostatné pripadalo ako záťaž, zvlášť pretože som sa práve snažil zapáčiť Kométam. A to už samo osebe predstavovalo výrazný tlak. Za posledných pár rokov som si to určite vynahradiť, ale ja na rozdiel od neho netrávim každý večer s inou ženou.

„To aj ja, no na šušku som si vždy našiel čas. Povedz mi, že ti aspoň vyfajčili.“

„Prečo? Ak nie, ponúkaš sa?“ Zazrie na mňa a ja sa rozosmejem. „Hej, vyfajčili.“

„Aspoň to si zažil. Bolo to dobré?“

Teda, urobil som sa, ale či to bolo dobré... Ech.

Podľa všetkého to nemusím ani vysloviť nahlas; môj výraz určite hovorí za všetko.

Šmarí tretiu šišku, z ktorej zjedol len polovicu, naspäť do krabice. „Deptáš ma a kazíš mi šišky.“ Pozrie mi ponad plece. „Ale ona ma deptá ešte viac.“

Riskujem buchnúť po hlave a tentoraz sa pozriem. Scout ma prebodáva takým zlostným pohľadom, až sa bojím, že vytiahne spoza chrbta nôž a vyženie ma s ním odtiaľto.

Pomrvím sa na lavičke, pretože malej časti môjho ja sa na nešťastie tento konkrétny scenár zdá mimoriadne sexi.

Dofrasa. Možno si chcem zasexovať ešte zúfalejšie, než som si myslel.

Scout má na sebe svoj zvyčajný odev: zásteru na overale a vlasy nedbalo vyčesané do vysokého drdola na hlave. Zvyčajne našpúlené pery má pevne zovreté a stojí s rukami prekríženými na bujnej hrudi. Vyzerá rovnako otrávená ako na večierku.

A ešte sa to zhorší, keď si uvedomí, že teraz *ja* zízam na *ňu*.

Zdvihnem ruku, aby som jej zľahka zamával, a ona sa ešte viac zamračí. Trvá jej pol sekundy, kým sa mi otočí chrbtom a venuje pozornosť niečomu v stánku. Každému, kto sa pozerá, je jasné, že v skutočnosti nepracuje, len ma ignoruje.

Pravdepodobne si to zaslúžim.

„Fiha.“ zapíska Greer. „Nežartoval si. Fakt ťa neznáša. Asi si to pokašľal. Spaľuje ťa pohľadom a nie spôsobom, akým by si chcel. Veľká škoda. Je sexi, na mňa možno trochu príliš nerd, ale také baby sú vždy na zvrátenosti.“ Obočie mu poskakuje hore-dolu a uškŕňa sa. „Stavím sa, že by ti odpustila, keby si na ňu vytiahol hru na slávneho hokejistu.“

Jeho slová ma rozčuľujú, pretože prisahám, že teraz znie presne ako môj otec.

Celý život som bol *hokejista*. To jediné rodičov zaujímalo od momentu, keď si uvedomili, že mi tá hra celkom ide. Žili len pre to, aby som sa dostal k profíkom, takže sa to stalo aj *mojím* životom. Až tak, že som sa kvôli tomu vzdal všetkého – a myslím tým naozaj všetkého – a nie z tých správnych dôvodov.

Greerovi však žiaden z tých nezmyslov nepoviem. Už aj tak som mu prezradil priveľa.

„Som viac než len hokejista.“ Moje slová vyznejú ostrejšie, než som chcel.

Ani jemu neunikne môj náhly výbuch a vyvalí oči.

Zdvihne ruky, akoby sa vzdával. „Nepovedal som, že nie si. Len vravím, že je to niečo ako eso v rukáve. Mne funguje ako poondiate kúzlo.“ Z prstov si zlíže zvyšky šišky – tentoraz Ovocné zrnko. „Dofrasa, možno by som ju mal zbaliť ja, pretože tieto šišky sú brutálne dobré.“

Pri pomyslení na Greera so Scout mi je zle. Nemám právo si o tom čokoľvek myslieť, no aj tak sa mi to z nejakého dôvodu nepáči. Možno je to tým, že Scout mi vždy pripadala milá a Greer je prinajlepšom trochu blbec. Navyše je jasné, že chce ženy len na jednu vec, a to si Scout nezaslúži.

„Nemal by si chcieť ľudí len pre niečo, v čom sú dobrí.“

Než si odhryzne zo štvrtej šišky, zarazí sa a následne skriví obočie. „Podľa tvojho komentára súdím, že ťa trápia nejaké nedoriešené somariny, nejdem to však rozoberať, pretože som zdvorilý kretén.“

„S tým kreténom máš pravdu,“ odvetím a on sa bez rozpakov rozosmeje.

„To mám.“ Vezme si obrúsok a utrie si zvyšky z rúk. „Dobre, ak sme pre dnešok skončili so zbližovaním, pôjdem. Musím sa zastaviť na tréningovom štadióne a omrknúť svoju novú prilbu.“ Vstane a s prísnyim pohľadom sa týči nad stolom. „Ešte sme však neskončili túto debatu – myslím o tej veci s panictvom. To musíme napraviť.“

„My?“

„Hej. V takomto stave ťa nemôžem pustiť na ľad. Očividne ťa to zožiera. Nepotrebujeme ťa nesústredeného. Musíme vyhrať pohár, baby.“

V tom sa nemýli.

„A tamto,“ kývne hlavou smerom k stánku, „naprav.“

„So Scout?“

„Áno. Rád by som si vychutnával raňajky v pokoji, bez pocitu, že ma každú chvíľu vyženú metlou. Musíš sa jej ospravedlniť.“

„Skúšal som to,“ vysvetlím. „Niekoľkokrát. Schová sa alebo vytiahne ceduľku *Hneď sa vrátim* a už sa nevráti. Dofrasa, raz dokonca strčila za pokladňu dieťa.“

„Skús to znovu. Nikto nechce jesť šišky v takýchto podmienkach.“

„Fajn. Pozhovám sa s ňou.“ Postavím sa. „Ale kým odídeš, mám ešte jednu otázku.“

„Akú?“

„Páčilo sa ti to?“

„Hmm?“

Zdvihnem prst a s úškrnom ním zavrtím vo vzduchu. „Páčilo sa ti to?“

Líca mu zaleje červeň a vyzerá, že veľa nechýba, aby preskočil stôl a zahnal sa po mne. Nemôže to však urobiť. Sme na verejnosti a tréner by nás nakopal, keby sme sa pre bitku dostali do problémov.

Takže namiesto toho mi ukáže prostredník, čo ma rozosmeje ešte viac.

Prisahám, že keď kráča k provizórnemu parkovisku, počujem, ako ma nazve volom.

S povzdychom pozbieram smeti, zamierim k odpadkovým košom a pripravujem sa na svoju druhú dnešnú trápnosť: ospravedlniť sa Scout.

Nemôže sa predou mnou schovávať večne, no nie?

2. KAPITOLA

Niektoré veci v živote sú fakt na dve veci.

Keď vám v zuboch zostane kúsok jedla a nikto vám to nepovie. Keď vám vták okadí auto, len čo ste ho po mesiacoch konečne umyli. Keď vás nespozná chalan, do ktorého ste buchnutá.

To posledné?

To sa stalo mne. Vlastne len pred dvomi týždňami.

Teraz ten istý chalan kráča k môjmu pojazdnému stánku a čo, dofrasa, robím ja?

Schovávam sa.

Akože sa fyzicky krčím, snažím sa byť neviditeľná, pretože ma dnes prichytil, ako naňho zízam, a to nie raz, ale dvakrát. Teraz kráča sem, pravdepodobne sa chce zhovárať a na tom sa nechcem zúčastniť.

„Čo to, dopekla, robíš?“ opýta sa Stevie. Je to moja staršia sestra a dnes aj moja záchrankyňa, pretože mi pomohla, keď sa na mňa ráno druhá pekárka vykašľala už druhýkrát za tento mesiac. Začínam si myslieť, že potrebujem inú výpomoc.

Stevie na mňa uprene hľadí so stiahnutým obočím a zmätene prižmúri hnedé oči, kým čaká na moju odpoveď.

Čo jej mám povedať? Že sa schovávam pred neskutočne sexi hokejistom, ktorý kráča sem? Ani náhodou. Z mnohých dôvodov by som vyznela šialene.

„Ja som... Inventúra,“ vyhráknem.

„Ty si inventúra?“

„Áno. Ja *robím* inventúru. Potrebujeme viac muškátového orieška.“

Prekríži si ruky na hrudi a na perách sa jej objaví úškrn, očividne sa baví na tom, ako zo seba robím totálneho šaša.

„Muškátový oriešok?“

„Ten najmuškátovejší z orechov,“ odvetím.

Zasmeje sa. „Vstávaj, čudáčka. Ide sem zákazník. Si... Och!“ Podľa výrazu jej tváre usudzujem, že jej to došlo. Čupne si vedľa mňa. „Schovávaš sa pred *ním*?“

„Áno!“ zašepkám, hoci to znie skôr ako syčanie.

„Prečo?“ pýta sa Stevie. „Počkaj... to je *ten chalan*?“

Zdráhavo prikývнем.

Stevie vie o *tom chalanovi* všetko.

O chalanovi, ktorý je podľa mňa ten najkrajší chlap, akého som kedy videla.

O chalanovi, pri ktorom som úplne stratila reč, a to som stretla troch členov Backstreet Boys a Keanu Reevesa, ďakujem veľmi pekne.

O chalanovi, pri ktorom mi srdce bije ako zvon.

A o chalanovi, ktorý podľa všetkého nemá ani tušenia, kto som, napriek tomu, že si posledný rok chodí do môjho stánku po šišky takmer každý týždeň.

„Predpokladám, že si doňho stále poriadne buchnutá, keď sa schovávaš?“

„Nie. Schovávam sa, pretože je to somár,“ bránim sa. „A *nie* som doňho buchnutá.“

Je to lož a obe to vieme.

Je to nebudaj moja vina? Je to Grady Miller, hviezdne pravé krídlo Carolina Comets. Nielenže je neuveriteľný a charismatický na ľade, rovnaký je aj mimo neho. Ani nedokážem spočítať, koľkokrát ho tu pri mojom stánku bombardovali šialení fanúšikovia a on sa len usmieval, všetko podpisoval a donekonečna sa s nimi fotil. Videla som tiež, ako si objednal škatuľu šišiek a podelil sa o ne s Eddiem, mužom, ktorý sedáva na rohu vedľajšej ulice, bez toho, aby ho čo i len náznakom odsudzoval.

A to zďaleka nie je všetko: je aj tým najsexi chlapom, akého som kedy videla. Som presvedčená, že keby nebol hokejista, so svojimi vlasmi čiernymi ako polnoc, ktoré má vždy rozstrapatené, akoby sa práve vykotúľal z postele, a takou ostrou bradou, že by ju Úrad pre bezpečnosť dopravy mal považovať za zbraň, by mohol byť modelom. A jeho oči... Akoby do nich niekto vylial pohár prvotriednej whisky.

Nemala by som o ňom snívať. Je úplne mimo mojej ligy, dokonca ani nerobíme rovnaký šport.

Je to hráč NHL. Ja vyrábam šišky. Neexistuje, aby sme sa k sebe hodili.

Moje drobné pobláznenie? Je to len fantázia, presne ako v románoch, čo čítam. Nikdy som nemala v úmysle s tým niečo robiť, a teraz, po tom incidente spreď dvoch týždňov, keď sa mi predstavil, ako keby nebol mojím pravidelným zákazníkom, sa na to určite nikdy neodhodlám.

„Stále nedokážem uveriť tomu, že ťa nespoznal,“ utrúsi Stevie.

Ja áno. Verím tomu, pretože presne to sa mi deje celý život.

Som neviditeľná. Ľudia ma *prehliadajú*. Nikdy si ma naozaj nevšimli.

Som to dievča v pozadí každého filmu a mimo záberu kamery sledujem, ako populárna baba získa populárneho cha-

lana. Nevravím to preto, že sa nemám rada, ani si nemyslím, že nie som dostatočne atraktívna alebo za to nestojím – podľa mňa som jedno i druhé. Vravím to, lebo je to pravda. Neriskujem a nevystupujem zo svojej komfortnej zóny. Neprekáža mi byť v bezpečí a v pozadí alebo byť vedľajšou postavou. Som spokojná so svojím životom.

No občas... len občas... si želám, aby to tak nebolo.

Želám si, aby som bola spoločenskejšia. Aby som nebola taká príšerne neohrabaná. Aby som mala guráž urobiť niečo odvážne, napríklad napísať ľubostný román, ako som si zaumienila, a konečne ho vydať.

Ale nie som taká, pretože pri predstave, že mám niečo z toho urobiť, sa mi chce zvracať.

Som len Scout: pekárika šišiek, nerd a pseudospisovateľka.

A neprekáža mi to.

„Vieš, že sa pred ním nemôžeš schovávať naveky,“ upozorní ma Stevie.

„Ale áno, môžem.“

Zľahka sa zachichoce a zastrčí si za ucho hnedé vlasy, ktoré sú takmer úplne rovnaké ako tie moje. „Keď tu bol minule, donútila si moju deväťročnú dcéru tridsať minút pracovať za kasou. Určite na to existujú nejaké zákony zakazujúce detskú prácu alebo niečo podobné.“

„Nemôžem za to, že nechcel odísť.“

„Scout...“

„Steve,“ poviem, pretože neznáša, keď ju tak volám, ja však neznášam, keď kritizuje moje nedospelé správanie. Znížiť sa k detinským urážkam mi asi nepomôže, no aj tak.

„Raz s ním budeš musieť hovoriť.“

Ona si však naozaj nevie ani predstaviť, aké ponižujúce to bolo. Nikdy som sa necítila ako väčší outsider. Len s vypätím všetkých síl som nepustila šišky na zem a neodišla som, pretože mi bolo nad slnko jasnejšie, že hoci niektorých

z tých ľudí považujem za svojich kamarátov, nepatrím medzi nich.

Nie som ich kamarátka. Robím im šišky a oni sú moji zákazníci. To je všetko.

„Musíš s ním hovoriť a tentoraz ťa nezachránim.“ Vstane a začne si odväzovať zásteru, čo má obmotanú okolo pása.

„Čože?! Kam ideš?“

„Povedala som ti...“ odvetí a zavesí zásteru na háčik pri dverách. „Macie je objednaná k zubárovi.“

„Nie! Zruš termín! Presuň ho! Je mi to jedno – len ma neopúšťaj.“

Prehodí si dlhé ramienko kabelky krížom cez plece, potom na mňa neveriacky pozrie, prekvapená tým, čo som práve povedala. Dopekla, *ja* sama nedokážem uveriť tomu, čo som práve povedala. Je to hlúposť. Správam sa hlúpo.

„Len sa s ním porozprávaj,“ zopakuje, potom vystúpi zo zadnej časti voza ako zradkyňa, ktorou aj je.

A to som si myslela, že prišla pomôcť, ale toto? To je diabolské. *Ona* je diabolská.

„Stevie!“ kričím za ňou potichu, aj keď veľmi dobre viem, že sa neotočí a nepomôže mi. Stevie je zástankyňou tvrdej výchovy. Som prekvapená, že mi dovolila správať sa hlúpo takto dlho.

Prikrčená sledujem, ako odchádza, a neunikne mi, že zamáva niekomu, kto stojí pred stánkom.

Znamená to...

„Schovávaš sa predo mnou?“

Dokelu.

„Lebo vieš...“ pokračuje a párkrát poklepká po pulte, „som vysoký. Vidím ponad túto vec a teba rozhodne vidím.“

Dofrasa.

„Nemôžeš sa mi vyhýbať naveky.“

Ale môžem.

„Ešte aj Stevie to povedala.“

S hlbokým povzdychnutím vstanem a áno, je tam, v celej svojej hokejovej sexi dokonalosti. Uškrína sa a mňa to vytáča, pretože aj tie jeho zuby sú nejakým spôsobom dokonalé.

„Ach, tu ju máme,“ utrúsi.

Hlas mu znie sladko, ale ja mu to neverím. Už ma oklamali muži s peknou tváričkou.

„Čo chceš.“ Nepoviem to ako otázku, pretože keď ide o Millera, všetka moja zdvorilosť je fuč.

Spraví grimasu a jeho hraná statočnosť sa mi pred očami vytráca. Pohodáva sa na päťkách, keď si jednu ruku zastrčí do vrecka a druhou si siahne na krk. Masíruje si ho dlaňou, akoby sa pokúšal uvoľniť napätie. Takmer sa cítim previnilo.

Takmer.

„Ja, uhm...“ Odkašle si. „Takže, rád by som sa ospravedlnil.“ Nadvihnem obočie. „Za čo?“

„Za Smithovu párty.“

Prekrižim si ruky na prsiach. „Čo so Smithovou párty?“

Naprázdno preglgne. „Zatožesomťanespoznal.“

Rýchlo to vyhrkne dokopy ako jedno slovo, akoby bol v rozpakoch. Čo som rada, pretože vzhľadom na to, koľkokrát navštívil môj stánok, by sa *mal* hanbiť.

Vydýchne si, akoby mu zrazu bolo ľahšie, že tie slová zo seba dostal. Som rada, že sa jednému z nás ulavilo, len škoda, že to nie som ja. Stále sa cítim byť ponížená tým, čo sa stalo.

„Správal som sa ako kretén.“

„Ako kretén, pekne povedané. Osobne by som povedala, že si sa správal ako somár, ale kretén môže byť.“

Kútikom úst mu pobavene šklbe a hnevá ma, že mi to pripadá rozkošné, najmä keď mám byť naňho nazúrená. „Vždy som ťa stretával len tu,“ vysvetľuje mi. „Bolo to... No, nevyzerala si ako *ty*.“

„Neviem, či sa mám uraziť.“

„Nie!“ vykrikuje. „Nie. Myslel som to v dobrom.“

Stiahnem obočie, pretože... „Chceš povedať, že keď som tu, nevyzerám dobre?“

„Áno.“ Súhlasne prikývne, ale po chvíli začne hlavou krútiť zboka nabok a vypleští oči, až sú dvakrát také ako zvyčajne. „Nie, nie, nie! To nechcem povedať. Vyzeráš skvelo, teraz aj vtedy – len inak.“

„Inak?“ Mykne mi kútikmi pier, možno si až príliš vychutnávam jeho splašené habkanie.

Vzdychne si, rukou si pretrie tvár a následne mi venuje unavený pohľad. „Pozri, občas som idiot, dobre? Robím a hovorím hlúposti. Je to moje jediné ospravedlnenie, prečo som ťa nespoznal. A navyše som si istý, že moja stará mama mala glaukóm, a tá blbosť je dedičná. Myslím... Nevieť. Raz som videl mém, kde to bolo napísané, takže možno sa mi zhoršuje zrak. Prisahám, čo najskôr sa objednáť k tímovému lekárovi, aby som sa uistil. Len...“ Znovu sa zhlboka nadýchne. „Len ma to mrzí, dobre? Veľmi, veľmi ma to mrzí.“

Upiera na mňa tie svoje oči v odtieňoch whisky, v tichosti ma nimi prosí, aby som mu uverila.

Smutné na tom je, že to zaberá. Vidím, že ho to trápi.

Niekoľkokrát sa už so mnou pokúšal hovoriť. Možno to myslí vážne a možno nie. Aby som mu nekrivdila, v tú noc som naozaj vyzerala inak.

Možno som hlúpa alebo slabá, alebo ma ešte úplne neprešlo to moje smiešne pobláznenie, ale...

„Okej,“ poviem a ukončím jeho trápenie.

Prudko vydýchne a položí si ruku na hrud'. „Och, vďaka bohu. Naozaj chcem, aby si mi odpustila. Strašne rád sem chodím a som presvedčený, že bez tvojich šišiek neprežijem.“

„Fakt?“

„Dočerta, jasné. Som závislý od...“

„Arašidovej čokošky. Ja viem.“

Zatvári sa prekvapene. „Vieš?“

„Áno, pretože na rozdiel od teba si ľudí pamätám.“

Na okamih mu šokovane padne sánka. Potom sa zachechce, jeho hlas však znie ublížene. Trošičku mi je to ľúto, ale, dofrasa, zranil moje city.

„Zaslúžil som si to.“

„To áno,“ súhlasím.

„Mier? Už sa predou mnou nebudeš schovávať?“

„Neschovávala som sa,“ namietnem. „Robila som inventúru.“

„Jasné.“ Uškrnie sa. „Inventúru.“

„Potrebujeme muškátový oriešok,“ vyhlásim vzdorovito, ale je to klamstvo. Máme ho kopu.

Našťastie mi to nevyvráti.

„Som rád, že si so mnou konečne hovorila. Som rád, že môžeme byť kamaráti.“

Posmešne si odfrknem. „Žiadne kamarátstvo som nespomínala.“

Znovu vyvalí oči a skutočne o krok odstupí, akoby som mu vzala vietor z plachiet. „Chceš povedať, že sa nechceš priateľiť?“

„Presne to tým myslím.“

„Prečo nie?“

„Takže... po prvé si zabudol, kto som...“

Zaskučí. „Povedal som, že som...“

„Idiot. Hej, všimla som si. Ale potom... ty sa so mnou v skutočnosti kamarátiť nechceš.“

„Áno, chcem.“

„Nie, nie naozaj. Nemáme dôvod byť kamaráti.“

„Prečo nie? S Lowellom si kamoška, však? Aj so Smithom, tak prečo nie so mnou?“

Poznám Lowella lepšie než ostatných chalanov? Áno, ale len preto, že sme spolu chodili na strednú, a Smith je ku mne mi-

lý, lebo moja neter sa naňho zvláštne upla. Je posadnutá hokejom a zbožňuje ho, odkedy sponzoroval jej futbalový tím.

„Pretože sme dvaja úplne odlišní ľudia, Miller.“

„Grady,“ povie. „Tak ma volajú priatelia.“

„Hej, to si povedal na Smithovej párty.“ Znovu sa zahanbí a na lícach sa mu usadí rumenec. „Ale my nimi nie sme, takže si pre mňa len Miller, hokejový hráč.“

Zachmúri sa, akoby som sa ho dotkla.

Následne sa mu na tvári objaví nový úškrn. „Budeš moja kamarátka, Scout.“

„Naozaj nie.“

„Budeš.“ Úsmev sa mu rozšíri a tentoraz sa mu odráža v očiach. „Budem sem chodiť každý deň, kým nebudeš súhlasiť, že sa skamarátite,“ zaprisahá sa.

Žalúdok mi zvierajú pri predstave, že každý deň uvidím Millera, lebo si nie som istá, či to moje ženské partie vydržia. Dofrasa, teraz ledva zvládam ten jeho úškrn. Ako môže byť taký príťažlivý?

Zo všetkých síl sa snažím vymyslieť, prečo by sa mal odo mňa držať ďalej.

„Nemyslím si, že by tvoji tréneri boli nadšení, že sa každý deň napchávaš šiškami,“ vychrlím.

„Pravdepodobne nie.“ Potľapká si po svojom plochom bruchu. „No myslím si, že to zvládnem spáliť.“

Určite neklame. Párkrát som sa bola korčuľovať a po každom jednom kole som lapala po dychu. Nevieť si ani predstaviť, koľko úsilia ho stojí narábať s hokejkou, naháňať puk a nechať sa otlkať ozrutnými chlapmi a popritom neumrieť od vyčerpania.

„Čo ak ťa vyhodím?“

„Tak budem sedieť oproti cez ulicu.“

Dofrasa. Prečo musí mať vždy na všetko odpoveď?

„Čo ak sa nikdy neskamarátite?“

„To nás nemusí trápiť.“

Znovu sa uškrnie – a znovu pocítim záblesk horúčavy medzi nohami.

Rozpaľujú sa mi líca a prisahám, vonkajšia teplota sa zvýšila o päť stupňov.

Panenka skákavá. Pozbieraj sa, Scout.

„Už ti niekto niekedy povedal, že si nafúkaný, Miller?“

„Sebavedomý, nie nafúkaný.“ Zopárkrát poklepká po pulte. „Zajtra sa vrátim, Scout.“

„Uhm. Uverím, keď to uvidím.“

Venuje mi ešte posledný krivý úsmev, potom sa otočí na päte a vlečie sa po parkovisku k nablýskanému, luxusnému športiaku, v ktorom vždy šialene rýchlo jazdí.

Sledujem ho celý čas. Sledujem každý jeho krok, každý kameň, do ktorého kopne.

Preto mi neunikne, že keď dorazí k autu, otočí sa ku mne a zamáva.

A neunikne mi ani to, ako sa mi pri tom nepatrnom geste rozbúši srdce.

Modlím sa, nech sa nevracia... pretože neviem, ako dlho to vydržím.